

hold, normalt også vil blive bekendt med, at der er lyst for dem.

Til §§ 21 og 22.

Man har ikke i loven villet optage regler om, på hvilken måde de prøvende myndigheder skal sikre sig, at ægteskabsbetingelserne er opfyldt. I grønlandsk praksis har man hidtil ikke krævet dokumentation for ægteskabsbetingelsernes tilstedeværelse og ej heller stillet krav om forlovere. Prøvelsen har antagelig normalt indskrænket sig til et eftersyn i kirkebogen, mandtalslisten m. v. til fastslåelse af parternes navne og fødselsdata. Iøvrigt har det nøje kendskab, som den prøvende myndighed så godt som altid har til parterne, overflødiggjort krav om bevisligheder. Hvilke krav man fremtidig vil stille under en ordning, der skal omfatte såvel danske som grønlændere, foreslås overladt til administrativ fastsættelse.

Til § 23.

Loven fastlægger ikke formen for lysning. Denne må antages normalt at ville ske ved kundgørelse fra prædikestolen, men under hensyn til, at der også i de tilfælde, hvor borgerlig vielse ønskes, skal ske en lysning ved præstens foranstaltning, kan der tænkes at fremkomme ønsker om en anden form for lysning. Eksempelvis opslag af parternes navne udenfor kirken eller skolen. Nærmere fastsættelse heraf er efter forslaget overladt til statsministeriet.

§ 23, stk. 2., skal ses i sammenhæng med § 20, stk. 3. Herefter kan det tænkes, at bopæl udenfor Grønland, men i Danmark, skal medføre kundgørelse om ægteskab i Danmark. Trang hertil kan tænkes i tilfælde, hvor ægteskab skal indgås mellem 2 danske kort efter den enes eller begges ankomst til Grønland. Under hvilke omstændigheder kundgørelse skal ske, foreslås overladt til statsministeriets bestemmelse.

Til § 26.

Det har hidtil været grønlandsk praksis, at præsten kunne meddele fritagelse for lysning og tilladelse til afkortning af lysningsfristen uden på forhånd at forelægge spørgsmålet for højere myndigheder. Det har navnlig været praktisk i tilfælde, hvor brudefolk på afsides beliggende pladser ønskede at indgå ægteskab, medens præsten under rejsen besøgte stedet.

Stk. 2 har sin selvstændige betydning, når vielse efter loven også kan forrettes af borgerlig myndighed.

Kapitel IV.

Om vielse.

Navnlig under hensyn til, at reglerne skal gælde for såvel danske som grønlændere, har man indført dansk rets regler om borgerlig vielse. Man har undladt at optage en til den danske ægteskabslovs § 29 svarende regel om betingelserne for kirkelig vielse udfra den betragtning, at der ikke fra lovgivningsmagtens side kan være betænkelighed ved at alle, uanset tilhørsforhold til folkekirken, *kan* vies af folkekirkens præster, såfremt disse er indstillet på at medvirke til et sådant ægteskabs stiftelse.

Der er ikke optaget en til § 39 svarende regel om betaling for vielse, se bemærkningerne til forrige kapitel. Ligeledes er § 41 om vielser indenfor de anerkendte trossamfund udeladt som konsekvens af, at der ikke er foreslået ret for de anerkendte trossamfund til at foretage vielser, se bemærkningerne nedenfor til § 30.

Til § 30.

Man har udeladt regler om de anerkendte trossamfunds adgang til at stifte ægteskaber som værende uden praktisk betydning i Grønland.

Reglerne om præsternes pligt til at vie er ændrede, således at det er tilstrækkeligt, at kun en af parterne hører til folkekirken og unødvendigt, at en af dem skal høre til den pågældende præsts menighed.

Den første ændring er begrundet i, at det i Grønland vil være vanskeligt for en person, der ønsker kirkelig vielse, at finde en stedfortræder, såfremt den præst, til hvis område den pågældende hører, undslår sig. Man kan også tænke sig, at en af brudefolkene som medlem af et i Danmark anerkendt trossamfund foretrækker en kirkelig vielse fremfor en borgerlig, og da man ikke har mulighed for at henvende sig til det pågældende trossamfunds repræsentant, kan der være grund til at lette adgangen til vielse hos en præst i folkekirken. Præsten kan i alle tilfælde, hvis han nærer betænkelighed ved at forrette vielsen, indbringe spørgsmålet for biskoppen i medfør af paragraffens sidste led.

Den anden ændring i forhold til dansk ret bygger på det forhold, at man i Grønland ville føle det urimeligt, om en præst, i hvis præstegæld brudefolkene opholder sig, kunne afslå at forrette vielsen under henvisning til, at de pågældende ikke var fast tilknyttet hans menighed, idet opfattelsen blandt grønlændere, efter hvad der er oplyst fra kirkelig side, utvivlsomt går ud på, at man hører til den præsts menighed, i hvis præstegæld man til enhver tid opholder sig.

Man har ikke optaget regler om, i hvilke tilfælde en præst har ret til at afslå kirkelig lysning, idet man